

✠ ПОГНАЈ БОГЪ

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

1. číslo

Budyšin, januar 1959

Lětnik 9

Hrono na wulki rózĳ 1959

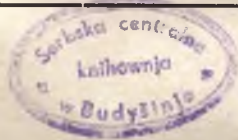
„Waš wótc wě, čeho je wam trjeba, prjedy dyžli jeho prosyće.“ (Mat. 6, 8)

Prawy křesćan je lube nowe lěto z nutrnej próstwu započal. Snano je so tak modlił — kaž naši wótcjo —: „Knježe Božo, daj nam strowosć, čerstwosć, čilosć, swój měr, swoju hnadu, swoje žohnowanje, wšitko, štož nam trěbne je na čele a na duši, a na posledku tež wěčnu zbóžnosć!“ To so hodži, tak prosyć.

Nětk pak tu naš Zbóžnik rjeknje w swojim mócnym předowanju na horje: „Waš Wótc wě, čeho je wam trjeba, prjedy dyžli jeho prosyće!“ Ach haj, njezabudźmy, zo je naš Knjez a Bóh w njebjesach naš Wótc, kiž so na prawe wótcowske wašnje stara za nas. A wón ma wšo w swojimaj rukomaj, wón wšo wě, štož je nam spo-možne a štož nam je škódně. Toho směmy wěsći być, tež za lěto 1959.

Ale hdyž je tomu tak, a na tym njesměmy dwělować, što potom hišće pomha naša próstwa. Njejedna so potom při nejw njetrjebawšu, zbytnu wěc, kotruž můžemy sebi poprawom zalutować? Wězo je hotowy njerozum, tak myslić. Přetož kak steji z wašimi džěćimi, lubi nanojo, lube maćerje? Wy tola na kóždy pad derje wěsće, čehož waše džěći trjebaju, a to drje lěpje hač wone same. Dobra jědz steji na blidze, za was a waše džěći prihotowana. Ale wy njechaće, zo bychy sebi džěći bjez dalšeho wšo same wzałe, ale sće je tola k tomu kubłali, zo najprjedy wo to proša!

A jako prawe Bože džěći sće drje tež tak zwučeni, zo Boha prosyće wo wšitko, čehož je wam trjeba. Naš dr. Luther je nas tak wučil, wukładujo štwórtu kaznju: „Bóh dawa wšědny chléb tež drje bjez našeje modlitwy wšitkim złym ludžom, ale my prosymy w



Synoda

Synoda je tak rjec parlament cyrkwyje. Z njeje wuńdu wšě zakonje cyrkwyje. Tam wuradźuja mužojo a žony, kotrychž je cyrkwinski lud sej wuzwolil. A někotrych potom hišće synoda sama powołuje. Do powołanych synodalow słuša w sakskej krajnej cyrkwi serbski superintendent. Tak nětko ja po smjerći našeho lubeho superintendenta Mjerwy-Bukečan-

trjebał, by to cyle zajimawe było, tele wšelake měnjenja slyšeć, ale jako synodala dyrbiš so za jene z tutych měnjenjow rozsudzić, pře-‘ož na koncu budže wothłosowanje, a potom dyrbiš wědžeć, što chceš.

Zeńdženje synody 1.—4. hodownika 1958 měješe předewšěm dwoje na programje: konfirmaciju a nowu agendu. Prašenje konfirmacije je nětkle za cyrkej tak rozsudny problem, zo běchu mnozy měnjenja — tež ja —, zo by lěpje bylo, wo nowej agendze docyła njerěčeć, ale so jenož zaběrać z konfirmaciju, ale dnjowski porjad bě postajeny a njehodžeše so změnić. A běše wšak tež derje tak. We wuběrku wšak so připódla tola přeco dale z konfirmaciju zaběrachmy. Tak běše tale wěc na koncu dozrawila.

Naši stari so dopominaju, kak je so před 50 lětami porjad našeje ewangelskeje cyrkwyje w Sakskej trochu změnil. To, štož je so tehdom dokonjało, bě dobry postup pornjo staremu. A nětko je na času, zo by cyrkej dale postupowała a to w směru přezjednosće mjez němskimi ewangelsko-lutherskimi cyrkwjami a w duchu pobožneje sprawnosće. Hdyž rěčimy wo „nowej agendze“, móhl so někotryžkuli strožić měnjo, zo so porjad našeje Božeje služby w přichodze dospolnje změni. Tomu wšak njeje tak. Kak móhli Božu službu přeměnić, kotraž je tola runje wšě časy přetrała? Wěste džěle našich kemšow du tola wróco hač samo na Chrystusowy čas, kaž haleluja, Knježe smil so (kyrie eleison) a hamjeń. Kaž su naši wótcjo so k Bohu modlili a na kemšach Bohu česć dawali, tak chcemy tež my to dale činić. Něštožkuli pak so tola přeměni z 1. adventom 1959. Tak njebudźemy potom wěruwuznawanski kěrluš wjace spě-

Přeju wam

čilosć a strowosć,

Boží měr a Bože žohnowanje a wšitko, štož Wam trěbne je na čele a na duši,

a naposledku wěčnu zbóžnosć

Waš superintendent Wirth

skeho słušam do synodalow. Dyrbju so wam wuznać, zo sym zastojnstwo synodale z hrozu přewzał. Dny dołho we wuradźowanjach sydać: Komu so to chce? Hdyž pak sym nětko na přenjeje synodze pobył, sym wšón hnuty, z kajkej pilnosću a wotewrjenosću so tam jenož njerěči, ale tež jedyn na druheho posluha. Kóždy smě swoje měnjenje zjawnje wuprajic a na kóždeho zwólniwje poslučajaju. Tajke posluhanje wšak je sprócniwa wěc, přetož kóždy — nimale kóždy ma na swoje wašnje prawo. Hdy by jenož připosluhać

tej próstwyje, zo by nam to spóznać dał, zo bychmy z džakom swój wšědny chléb brali! Haj, tak je: Naša próstwa jewi našu džakownosć. Tak „prošće, a wam budže date“, mjenujcy wšo, štož wam trěbne je na čele a na duši, za čas a za wěčnosć, a to tež w lěće Knjezowym 1959! Hamjeń. La.

wać mjez čitanjomaj, mjez epistolu a scénjom, ale po čitanjomaj. Hłowny kěrluš budźemy po přėdowanju spěwać. Zběrka budźe so w přichodźe na kemšach zběrać, podobnje kaž maja někotre wosady hišće „móšničku“. Hrono wobhnadźenja „Moja hnada so nje-dyrbi wot tebjje wróćić, a slub mo-

jeho měra — — —“ wotpadnje, dokelž poprawom tež do liturgije njesluša a docyla nic na tutym městnje. Tak wostanje porjad Božeje služby powšitkownje kaž hać dotal, jenož tu a tam je so něšto po našim hlubšim zrozumjenju Božeje služby porjedźilo. Ja sym tomu přihłosował. sup. Wirth

husto dosć pobyla. Bóh Knjez pak je swoju wosadu we wšěch nuzech wuchował. Haj, ze wšěch stysknošćow je cyrkej womłodźena wušla. Dobře časy su cyrkwi maľohdy tyľe, ale w čerpenjach je so wona přeco zaso znowa skruciła. Tuž njebojće so!

Wěm wšak, wo cyrkej so tak jara njebojimy. Wona w 1900 lětach njeje zahynyla, wona wostanje tež dale. Kóždy pak so boji wo swoje žiwjenje, zo móhla nuza na njeho přińć jeho swěry k cyrkwi dla. Džensa wosebje dže wo konfirmaciju. Chcemy sej zwěrić abo je wona tola zwažena? Tež tu su křesćenjo z radosću nazhonili: štóž je bohaty w Knjezu, tón je zawěšće bohaty. Swěry so wopokazać, je zawěrnje krasna wěc. Zmužiće k Bohu so wuznać, je zbóžne wjesele. Tuž njebojće so!

My stejimy na proze noweho lěta 1959. Što nam wone přinjese? Wšědnje slyšimy wo hrozacej wójnje. Nowa wójna by za nas byla njeprěwidžomna katastrofa a snano zahubna za cyle čłowjestwo.

Božo budź hnadny a miľy a zwarnuj nas přeď tajkej nuzu!

Štóz Bohu wjeršnemu so podda a staji na njoh' nadžiju, hdyž přińdže nuza, križ a škoda, při tym je Bóh Knjez z pomocu. Štóz na Boha so založi, tón na pěsk žadyn njetwari.

Tuž njebojće so!

Heslo na lěto 1959

„Jelizo njewěriće, njewobstejiće!“

Jez. 7, 9

Wězo njewěmy, što nowe lěto 1959 nam přinjese, ani we wulkim, dalokim swěće, na kotrymž smy žiwi, ani w našim maľym wšědnym swěće, w kotrymž smy doma. Ale to jedne je wěste: Tež w lěće 1959 změjemy wobstać někotre pruwowanje přeď Bohom a přeď čłowjekami. A při tym njemyslu na pruwowanja w šulskim a powołanskim žiwjenju abo na wobchadne pruwowanje za jězbnu dowolnosć, hdyž je jedyn sebi „Moped“ abo „Wiesel“ abo „P 50“ abo samo „Wartburg“ kupiľ. Derje, hdyž tajke pruwowanja přeď wyšnosćemi abo někajkimi zemskimi instancami smy wobstali. (K tomu slušeja tež wotsalne pruwowanja, kotrež maja nětko w januaru naše džěci na kóncu křesćanskeje wučby złožiť, prjedy hać zo poprawne přiřhotowanje na konfirmaciju zapońnje za tych, kiž su za nju dopušćeni!)

Tudy so pak jedna wo hinaše pruwowanja, mjenujcy wo tajke, kotrež mamy w šuli žiwjenja wobstać, a to drje přeď Bohom a přeď čłowjekami. Wobstać chcemy a dyrbymy tajke pruwowanja tež! Ale wobstać njerěka, zbože měć abo někak so přewić kaž had, tak zo so nam jenož ničo zľeho abo njeprějnomneho njestawa! Ně, wobstać rěka, wobchować we wšěm dobre swědomjo přeď Bohom a přeď čłowjekami, přetráć a čerpić Božu ruku, tež hdyž nas chětro wobćežuje, a so w kóždym položěnju, w rjanym kaž w njerjanym, wopokazać jako křesćan.

A tajke wobstaće — tak nas profeta tu wuči — je jenož móžno, hdyž wěrimy! A my wěrimy, hdyž smy woprawdže w Jezusowym mjenje nowe lěto započeli a hdyž tež w přichodnych časach z nim a w nim wostanjemy. Potom móžemy wyskać, tak kaž je to jaty Pawoł činiľ: „Ja móžu wšitko we

tym, kiž mje mójneho čini, to je Chrystus!“ (Fil. 4, 13)

Tuž njech je naše heslo 1959:

Jezusa sej wuzwolmy,
w započatku nowoh' lěta,
jeho mjeno trjebamy
za škit w bitwje tutoh' swěta.
W jeho lubym towarstwje
zawostańmy wobstajnje. La.

Njebojće so!

Wšitcy drje sće hižom symbol cyrkwe widželi:

łódz na žołmach a križ w njej.

Cyrkej jako łódz na žołmach swěta, wohrožena z wichorom, ale Chrystus je we njej. Tuž njetrjeba so bojeć. Husto hižom wěšćachu cyrkwi bliski kónc, a hdyž hlada-my do stawiznow cyrkwe, zawěrnje ze stroželemi spóznawamy, w kak wulkich strachach je wona

Hdžež je lubosć, tam je tež Bóh

Law Tolstoj

W měsće bydľeše šewc z mjenom Martyn Awdejić. Jeho stwa běše w pincy a měješe jenož jedne wokno. Wokno běše na hasu. Z woknom móžeše widžeć ludži nimo chodźić. Byrnjež móžeše jenož nohi widžeć. spóznawaše Martyn. Awdejić čłowjekow na jich wobuću. Martyn Awdejić bydľeše tu hižom dolho a znaješe wjele ludži. W tutym džělu města bě jenož maľo škórnj, kotrež njeběchu jónu abo dwójce w jeho rukomaj pobyle. Jedne bě podušował, druge platal, třecim zaso nowe pjaty přiřiniľ. Husto wuhlada z woknom swojeju rukow džělo. Wjele džěla měješe, přetož džělaše swěru, dawaje dobru kožu, njeběše přeďrohi a swoje slubjenja džeržeše. Móžeše-li džělo k prawemu časej dokonjeć, je přiřwa; njemóžeše-li pak, njewobelha ludži, ale jim to

doprědka praješe. Wšitcy znajachu Awdejića, a přeco měješe dosć za džělo. Awdejić běše přeco dobry čłowjek byľ, ale z lětami počinaše wón bóle a bóle na swoju dušu sej myslić a Boha pytać. Jako běše Martyn hišće pola mištra džělaľ, běše jemu žona zemřela. Žona wostaji jemu třilětneho synka. Z džěćimi njeměještaj žaneho zboža; starše běchu jimaj wšě ze zemřewale. Martyn chcyše zwopředka synka swojej sotře na kraj dać, ale potom běše jemu tola žel a sej praješe: Čezko budže mojemu Kapitošce pola cuzych ludži. Chcu jeho radšo při sebi wostajić.

Awdejić so rozžohnowa ze swojim mištrom a začahny na podruštvo. Bóh pak njeda Awdejićej žaneho zboža z džěćimi. Lědma běše hólčec něšto dorostľ a běše započal swojemu nanej pomhać, zo

měješe tón svoje wjesele z toho, schori Kapitoška. Tydzeń ležeše chory ze zymnicu a zemrě. Hdyž běše Martyn swojeho syna pohrjebał, započa dwělować.

Wón tak jara dwělowaše, zo přećiwo Bohu morkotaše. Tajka zrudoba na njeho přińdže, zo wjace hač jónkróc Boha wo wumrěće prošeše a jemu porokowaše, zo njebě jeho starca radšo k sebi wzał dyžli jeho lubowaneho, jeničkeho syna. Awdejič přesta ke mši chodźić. Raz přińdže k Awdejičej stary znaty z domizny, kotryž hižom wósom lět putnikowaše a běše runje w klóštrje swj. Trojicy pobyl. Awdejič so z nim do rěčow da a skoržeše jemu swoju nuzu. „Mi so tež wjace žiwy być njecha“, wón jemu praješe, „ty mužo Boži. Hdy bych jenož wumrěć mohl. Wo smjerc jeno hišće Boha prošu. Čisće bjez nadžije sym žiwy.“

A starc jemu wotmołwi: „Dobre njeje, štož rěčiš, Martynje! My njesměmy Boha sudzić. Njestawa so wšitko po našim rozumje, ale po Božej woli. Bóh je postajil, twój syn dyrbi wumrěć a ty dyrbiš žiwy być. Potajkim drje budže to tež lěpje tak. A twoje zadwělowanje wuchadza jenož z toho, zo chceš k swojemu samsnemu wjeselu žiwy być.“

„K čemu pak dyrbiš žiwy być?“, woprašo so Martyn.

A starc jemu rjekny: „Za Boha dyrbiš žiwy być, Martynje. WÓN da ci žiwjenje a za njeho dyrbiš žiwy być. Hdyž budžeš za njeho žiwy, njebudže ci ničeho žel, ale wšitko budže ci lóhke.“

Martyn mjelčeše a po chwili woprašo so: „Kak pak sy za Boha žiwy?“

Na to jemu starc wotmołwi: „Kak sy za Boha žiwy? To je nas Chrystus wučil. Móžeš čitać? Kup sej Ewangelije a čitaj, tam zhoniš, kak sy za Boha žiwy. Tam je wšo rozestajene.“ Tele słowa běchu Martynej do wutroby padle. Wón hišće samsny dzeń wuńdže a kupi sej Nowy Testament we wulkim čišću a započa w nim čitać.

Najprjedy chcyše Awdejič jenož na swjatych dnjach čitać, ale hdyž běše započał čitać, běše jemu tak derje wokoło wutroby, zo wšědnje čitaše. Husto so tak do knihi zanuri, zo so njemóžeše wot njeje džělic, hdyž běše so petrolejowa lampa dopalila. A Awdejič čitaše kóždy wječor. A čím wjace wón čitaše, čím jasnijo jemu bu, što

Bóh wot njeho žada, a kak dyrbimy za Boha žiwi być. A jemu běše lóšo we wutrobje. Hdyž prjedy do loža chodžeše, stonaše a skoržeše a sej stajnje na swojeho Kapitošku mysleše. Nětk pak praješe: „Chwalba budž tebi, chwalba budž tebi, Knježe, twoja wola so stań!“ Nadobo bě so jeho cyle žiwjenje přeměnilo. Prjedy by na swjatych dnjach husto do korčmy šoł, wupi swój čaj a drje tež mału polku. Hdyž běše ze znatym pil, wuńdže z korčmy, hdyž drje tež nic runje pjany, tak tola tróchu zamučeny, rěčeše njerozum, zasuđzowaše ludzi a so na nich přisłodzowaše. To běše nětk za njeho wotbyte. Rano sydny so k swojemu džělu, a hdyž bě jo dokonjał, wza lampu, staji ju na blido, přinjese knihu wot polcy, ju wočini a započa čitać. A čím wjace wón čitaše, čím wjace wón spóznowaše a čím bóle a radostnišo so jemu wutroba rozwjesele.

Raz běše Martyn hač do póżneje nocy do swojeje knihi so zanurił. Čitaše runje scenje swj. Lukaša a w 6. stawje tež štučki: A štož će dyri na lico, nastaj jemu tež to druhe. A štož tebi mantl bjerje, tomu njewobaraj tež suknu. Štož će prosy, tomu daj; a štož tebi to twoje bjerje, nježadaj jo zaso. A kaž wy chceće, zo bychy wam ludžo činili, tak wy tež jim činće. — A Martyn čitaše dale, hdžež Knjez praji: Što mi rěkaće Knjez, Knjez, a nječinice, štož ja wam praju? Štož ke mni přińdže a slyši moje rěče a čini je, ja chcu wam zjewić, komu je podobny. Wón je podobny tajkemu čłowjkej, kiž chěžu twarješe, kopaše a hluboko ryješe a založi založku na skału. Jako so pak powodženje sta, wobroći so rěka na chěžu, ale njemóžeše ju hnuć, přetož běše na skału založena. Štož pak slyši moje słowa a nječini je, tón je podobny na tajkeho čłowjeka, kotryž swój dom staji na zemju bjez založka, a rěka na njón biješe, a wón hnydom padže, a sta so na domje wulki torh.

Jako běše Awdejič tele słowa čitał, so rozwjesele. Sáhny sej swoje nawoči, položi je na knihu, zepjeraše swojeje lóhčiči na blido a přemyslowaše. Swoje žiwjenje přirunowaše z tutymi słowami. Sam při sebi rozmyslowaše: „A mój dom? Je na skału abo na pěsk twarjeny? Derje, hdyž na skału! Potom sy tak strošny, hdyž sy sam a měniš, zo sy wšitko činił,

kaž je Bóh přikazał; hdyž pak so rozpróšiš, hrěješ zaso. Ja pak chcu so přeco prócować. Přetož tak je derje! Pomhaj mi, Knježe!“

Hdyž běše takle přemyslował, chcyše so lehnyć, ale jemu běše žel, knihu z ruki položiť. Tuž přečita tež hišće 7. staw. Tam čitaše wo wotročku hejtmana, wo synje wudowy, wo wotmołwje, kotruž je Jezus Janowymaj wučobnikomaj dał, a dóndže k tomu, hdžež bě bohaty farizejski Knjeza k sebi přeprosyl, a čitaše, kak běše hrěšnica Knjezewej noze žalbowala a ze sylzami mačala, a kak bě ju Knjez wusprawnil a přińdže k 44. štuće: A Jezus džeše Šimanej: Widziš žónsku? Ja sym přišoł do twojeho domu, ty mi njejsy wody dał k mojijmaj nohomaj; ta pak je mojej noze ze sylzami mačala a z włosami swojeje hlówy trěla. Ty njejsy mje wokošal; ta pak, po tym zo je nutř přišla, njeje přestała mojej noze wokošować. Ty njejsy moju hlówu z wolijom pomazał; wona pak je mojej noze z wolijom namažala.

Tole wučitawši praješe sej: „Njejsy mi wody dał k mojijmaj nohomaj, njejsy mje wokošal, njejsy moju hlówu z wolijom namažal. . .“

Awdejič sáhny sej nawoči, položi je na knihu a rozpominaše: „To drje bě runje tajki farizejski kaž ja. Tež ja sym sej jenož sam na so myslil: zo mam ja swój čaj, zo ja w ćoplej stwi sedžu a mam so derje. Na hosca pak sej ženje myslil njejsym. Jenož sam na so sej myslach, ženje so njestarach wo hosca. Što pak je hósć? Knjez sam! By-li WÓN ke mni přišoł, bych ja tež tak činił?“ Awdejič položi hlówu na ruce a njepytny, kak podrěma.

„Martynje!“ so jemu nadobo do wucha šepťase. Martyn ze spanja wotući, „Što tu je? Wobroći so a pohlada k durjam — ničto tu njebě. A zaso nygaše. Nadobo wospjet ale cyle jasnje slyšeše: „Martynje, Martynje! Hladaj jutře na drohu. Ja přińdu.“

Martyn wotući, postany, trěješe sej woči a njewědžeše, hač bě so jemu džalo, abo hač bě hlós zawěrnje slyšał. Hasny lampu a so lehny.

Nazajtra stany do switanja, pomodli so, zatepi, staji swoju kałowu poliwwu a hejduš, přihotowa samowar, zwjaza sej šorcuch a sydny so k woknu, zo by džělał. Tak tam Awdejič nětk sedži a džě-

la a myslu stajnje na wčerawše. Jeho mysle su šćěpjene, bórže měni, zo je so jemu jenož něšto zdało, bórže zaso, zo je woprawdže slyšał. „Nó haj“, praješe sej, „to je tež hižom bylo.“ Martyn sedzi při woknje a hlada wjace won dyžli džěła. Kóždy króć, hdyž wuhlada někoho w njeznatych škórnjach, so doprděka pochili, zo by tež jeho wobličo widžeć móhl. Wotročk domu bě nimo šoł w nowych fylcowych škórnjach. Potom přińdže wodunošer. Potom bě před woknom stary wojak z kejžora Mikławšowych časow w starych, zaplatanych fylcowych škórnjach z łopačom w ruce. Starc rěkaše Šćěpanyč a bydleše pola překupca w susodnistwje, kotryž bě sej starca z lutej smilnosću za pomocnika přistajil. Awdejič přihladowaše chwilu a potom zaso dale džělaše. „Ja drje sym na swoje stare dny hlupy“, směješe so Awdejič sam sebi. „Šćěpanyč sypa sněh, a ja sej myslu, zo Chrystus ke mni dže. Čisće bładny sy, mój luby kmótr!“ Awdejič bě lědma 10 króć poštapał, tuž jeho zaso čehnješe, zo by z woknom pohladał. A wón widzi: Šćěpanyč je łopač na murju zlehněl a wohrěwa so a wotpočuje kusk.

„Stary zlemjeny muž drje wjace mocow dosć nima, zo by sněh sypał“, pomysli sej Awdejič. „Bych jemu kusk čaja dał? Samowar skoro přeběhnje.“ Awdejič wotpołožil šidleško, postany, staji samowar na blido napari čaj a kłapa nětko wo wokno. Šćěpanyč so wohladaje a dže k woknu. Awdejič jeho kiwa a dže durje wotewnić. „Zastup, wohrěwaj so“, praji. „W drje zymu mřel?“

„Zbóžnik budź mi hnadny. Kosće mje bola“, praješe Šćěpanyč, zastupi, wottrāsowaše sněh a počeše sej škórnje trěć, zo tola ju njeby žanych stopow zawostajil. Při tym chabla. „Njenapinaj so. Ja však wotrěju. Pój, posydn so“, praješe Awdejič, „a pij čaj!“ Awdejič nala dvě škleńcy a staji jenu hosćej, swoju pak wuliny do šklički a započa duć. Šćěpanyč wupi swoju škleńcu, staji ju znak a položi zbytkny cokor na nju a podžakowa so. Na nim bě pak widžeć, zo by rady hišće dale pił. „Pij dale“, praješe Awdejič a porjedžeše sebi a hosćej. Awdejič piješe a hladaše při tym přeco z woknom na hasu. „Wočakuješ někoho?“ praješe so hosć. „Hać někoho wočakuju? Hańbju so prajić, na koho čakam.

Čakam a nječakam, ale słowo je so mi do wutroby zašćěpiło. Hać běše to zjewjenje abo něšto druge, to njewěm. Hlej, bratře, wčera čitach w Ewangeliju wo Chrystusu, našim Zbóžniku, kak je čerpił a po zemi chodzil. Sy wo tym slyšał?“

„Slyšał sym“, wotmołwi Šćěpanyč. „Ale my smy slepi čłowjekojo a njemóžemy čitać.“

„Potajkim — čitach, kak je po zemi chodzil; čitach, wěš, kak je k farizejskemu přišoł a kak tón jeho njeje prawje witał. Tole čitajo myslach sej: kak je wón Chrystusa, našeho Zbóžnika, móhl tak čisće bjez česće witać? By-li so to mi abo druhim stało, njebych wědzał, što bych wšo započal, zo bych jeho dostojnje witał. Tak sej rozmyslowach a podrěmach. A hdyž takle pospach, bratřiko, zaslyšach, zo mje něchtó z mjenom wola, a mi je, kaž by so mi šepało: Wočakuj, jutře přińdu. Dwójce to slyšach. Budžeš mi to wěrić? Tele słowa mi wjace z hlowy njeńdu. Móhl sam na so swarjeć, — ale ja na njeho čakam, našeho Zbóžnika.“

Šćěpanyč wiješe z hlówu a njepraješe nič. Wupi swój čaj a suny škleńcu do boka. Awdejič pak jemu škleńcu zaso staji a

jemu znowa porjedzi. „Pij! Nječ čí tyje! Myslu sej, zo tež naš Zbóžnik, jako bě po zemi chodzil, njeje nikoho zacpěwał a je zwjetša z niskim ludom wobchadzał. Přeco chodžeše k prostemu ludej a je sej tež svojich wučobnikow z našeje woršty wubrał. Džělačerjo běchu kaž my. Štóz so sam powyšuje, budže poniženy, štóz pak so sam ponižuje, budže powyšeny. je prajil. Wy mje svojego knjeza mjenujeće, je prajil, a ja wam nohi myju. Štóz chce přeni być, je prajil, nječ je waš wotročk. Tohodla su zbóžni chudzi, ponižni, kiž su čicheje mysle, kiž su čisteje wutroby.“

Šćěpanyč njeměješe wjace zańc swój čaj. Stary, mjehki čłowjek tam sedžeše, posłuchaše, a sylzy so jemu po licomaj ronjachu. „Nětk pij tola!“ praješe Awdejič. Šćěpanyč pak so pokřižowa, podžakowa so, suny swoju škleńcu do boka a stany. „Džakuju so tebi, Martynje Awdejičo“, praješe, „sy mje rjenje hospodował, mi čěło a dušu wokřewil.“ „Prošu će, přińdź druhi króć zaso. Sy mi stajnje witaný“, praješe Awdejič.

(Přichodnje dale)



Minakał. Njedzelu po hodžoch, 28. 12. 1958, wuswjeći superintendent Wirth pod asistencu fararjow Alberta-Malešanskeho a Meltki-Klukšanskeho Minakalskeho wikara Kurta Wernera Wolfganga Feustela za duchowneho. Wosada bě so w bohatej ličbje zešla nje-dziwajo njetepjeneje cyrkwy. To je rjane znamjo, zo je sej młody wikar Feustel (Pjastka) za krotke měsacy wot septembra 1958 sem lubosć wosadnych dobył. Ordinator zložil swoje předowanje na 1. Kor. 4, 1—4 a wukładowaše, što pod swěrnym služobnikom Chrystusowym zrozumimy. Młody wuswjećený duchowný předowaše wo Mat. 2, 13—18. Bóh wě wsrjedź tutoho skaženeho swěta Zbóžnika wuchować a nic jenož jeho, ale wšěch, kotřiž so jemu dowěrjeja. Bóh Knjez bjerje čłowjekow za svojich pomocnikow.

Snano chce wón tež nas měć, zo bychmy sobu natwarjowali.

Bóh chcył lubeho młodeho duchowneho škitac a zohnować. My Serbja pak so z Minakalskej wosadu wjeselimy, zo ma noweho předarja, kotryž chce jej Boži Ewangelij tež w našej lubej serbskej rěči připowědać.

Hrodzišćo. Poslednju nedzelu po Troch kralach, 18. 1. 1959, popołdnju w 3 hodž. serbske kemše. Předować budže superintendent Wirth.

Pjenjezy za Pomhaj Bóh maju so nětko plaćić na konto: Serbska ew.-luth. superintendentura w Njeswaćidle, nalutowarnja Njeswaćidlo (Sparkasse Neschwitz) č. 616. Tež dobrowólne dary móža so na tuto konto přepokazać.

Nakład Domowina. — Licenca č. 733. Wuchadza jonkróć za měsac. — Rjadowe Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamolwity redaktor: superintendent G. Wirth - Njeswaćidlski. Čisć: III-4-9, Nowa Doba, čisćernja Domowiny w Budyšinje.